U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína, JUDr. Jiřího Pally, JUDr. Petra Průchy a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **V. T. N.,** zast. Mgr. Markem Sedlákem, advokátem, se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 8. 10. 2009, č. j. 29 Az 1/2009 - 27,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Ostravě shora označeným rozsudkem zamítl žalobu, jíž se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 1. 2009, č. j. OAM-536/VL-07-K02-2008, a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Přezkoumávaným rozhodnutím žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

S ohledem na ochranu veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob je vhodné připomenout, že v případě řízení o kasační stížnosti byla soudní ochrana stěžovateli již jednou poskytnuta individuálním projednáním jeho věci na úrovni krajského soudu, a to v plné jurisdikci. Další procesní postup v rámci správního soudnictví nezvyšuje automaticky míru právní ochrany stěžovatele, a je podmíněn již zmíněným přesahem vlastních zájmů stěžovatele.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností od 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kriteria nepřijatelnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, www.nssoud.cz.

Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí shledal, že o přijatelnou kasační stížnost se může typicky, nikoliv však výlučně, jednat v následujících případech: 1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu; 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně; 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad na hmotněprávní postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu; b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.

Přijatelnost kasační stížnosti je třeba odlišovat od přípustnosti kasační stížnosti na straně jedné a důvodnosti na straně druhé. Přípustnost (či spíše absence některého z důvodů nepřípustnosti) kasační stížnosti je dána splněním zákonných procesních předpokladů, jako je včasné podání kasační stížnosti (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), řádné zastoupení (§ 105 odst. 2 s. ř. s.), absence dalších zákonných důvodů nepřípustnosti (§ 104 s. ř. s.), apod. Důvodnost kasační stížnosti na straně druhé je otázkou věcného posouzení kasačních důvodů stěžovatelem uváděných (§ 103 odst. 1 s. ř. s.).

Pokud kasační stížnost splňuje zákonné podmínky procesní přípustnosti, pak je zkoumán přesah vlastních zájmů stěžovatele, tedy její přijatelnost. Jinými slovy, přichází-li stěžovatel s námitkami, o nichž se Nejvyšší správní soud vyslovil již dříve a své rozhodnutí zveřejnil, není nutné ani efektivní, aby v obdobné věci znovu jednal a rozhodoval, když výsledkem by nepochybně byl stejný závěr. Teprve je-li kasační stížnost přípustná i přijatelná, Nejvyšší správní soud posoudí její důvodnost.

Z výše uvedeného plyne, že v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů kasační stížnosti stanovený § 103 odst. 1 s. ř. s. Zájmem

stěžovatele je rovněž uvést, v čem spatřuje přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Zde je nutné uvést, že stěžovatel žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti netvrdil a Nejvyšší správní soud se mohl otázkou přijatelnosti jeho kasační stížnosti zabývat pouze v obecné rovině za použití shora nastíněných kriterií.

Stěžovatel v kasační stížnosti a jejím doplnění konstatoval, že na území České republiky žije již delší dobu, díky čemuž ztratil ve státu svého původu rodinné a pracovní zázemí. Jeho návrat do reálného života ve Vietnamu je tak ztížen, ve Vietnamu by nebyl schopen najít pracovní místo a uživit se, což by ho vystavilo existenční nouzi. Stěžovatel dále namítal, že při nedostatečném zjišťování skutkové podstaty bylo porušeno především ustanovení § 2 odst. 4 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Porušení § 3 správního řádu spatřuje stěžovatel v tom, že ačkoliv řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany bylo zahájeno ke dni 23. 7. 2008, žalovaný při svém rozhodování vycházel i ze starších informačních zdrojů (informace MZV ČR ze dne 30. 8. 2005, č. j. 127297/2005 - LP), aniž by bylo zřejmé proč. Dále vychází pouze z vnitrostátních informací České republiky a nezmiňuje jakékoliv mezinárodní informační zdroje ohledně současné situace ve Vietnamu. Podle názoru stěžovatele měl žalovaný minimálně vycházet ze Zprávy o stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu vyhotovené Ministerstvem zahraničí Spojených států Amerických, neboť tyto zprávy jsou vyhotovovány každoročně a jsou velice podrobné.

Rozhodnutím žalovaného se stěžovatel cítí být zkrácen na svých právech. Domnívá se, že v důsledku nedostatečného zjištění skutkového stavu a nesprávného posouzení věci došlo ze strany žalovaného minimálně k porušení ustanovení § 14 a § 14a zákona o azylu. Podle názoru stěžovatele měly být podmínky pro udělení mezinárodní ochrany v souladu s těmito ustanoveními důsledněji zkoumány v souvislosti s jeho zdravotními potížemi ve Vietnamu. Jak žalovaný, tak i krajský soud označily tvrzení stěžovatele za nevěrohodné, což považuje stěžovatel za účelové s cílem neudělit mu mezinárodní ochranu. Žalovaný opřel své přesvědčení o nevěrohodnosti stěžovatele o to, že ve Vietnamu nevyhledal lékařskou pomoc, i když je dostupná. K tomu stěžovatel uvedl, že si je vědom existence možnosti léčby ve Vietnamu, avšak ke zdravotní péči je ve Vietnamu díky neexistenci jakéhokoliv sociálního systému špatný přístup a jeho finanční situace mu adekvátní léčbu neumožnila.

Stěžovatel má zároveň za to, že nebyla brána v úvahu jeho dlouhodobá nepřítomnost ve Vietnamu, kde v současné době zcela postrádá soukromé a majetkové zázemí, což by v případě jeho návratu ještě více zhoršilo jeho přístup k řádné lékařské péči. Návrat stěžovatele do Vietnamu by podle jeho názoru představoval natolik vážný zásah do jeho současných soukromých vztahů na území České republiky, že by to bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, především s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod (dále též „Úmluva"). Ačkoliv již bylo judikováno, že horší dostupnost lékařské péče v zemi původu není relevantní důvod pro udělení mezinárodní ochrany, má stěžovatel za to, že ve spojení s dalšími jím uváděnými důvody lze toto brát jako skutečnost nasvědčující např. možnosti udělení mezinárodní ochrany z humanitárních důvodu, kdy v rámci tohoto institutu má rozhodující správní orgán možnost azyl

poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádný z důvodů předpokládaných taxativními výčty ustanovení zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto nehumánní azyl neposkytnout. Tuto „nehumánnost" spatřuje stěžovatel ve svém zdravotním stavu, který se změnou klimatu zhorší, ve spojení s neexistencí jakéhokoliv zázemí ve Vietnamu, kde nebude schopen finančně hradit svou lékařskou péči. Stěžovatel požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti a navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 8. 10. 2009, sp. zn. 29 Az 1/2009, zrušil a věc tomuto soudu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud dovodil podle obsahu kasační stížnosti, že se stěžovatel dovolává stížnostního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., tj. nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

V žádosti o udělení mezinárodní ochrany stěžovatel uvedl, že přijel proto, že ve Vietnamu je strašné horko a vlhko, což mu způsobuje zdravotní problémy (bolesti hlavy a bolesti kolenou). Zdejší klima má rád, neboť mu na rozdíl od Vietnamu nezpůsobuje zdravotní potíže. Na území České republiky má manželku.

Krajský soud v napadeném rozhodnutí konstatoval, že žalobce i po doplnění žaloby uvedl pouze to, že žalovaný nezjistil dostatečně skutečný stav věci, náležitě se nezabýval jeho zdravotní situací a tím, že mu v případě návratu hrozí ve Vietnamu nebezpečí, jakožto neúspěšnému žadateli o azyl. Těmto argumentům krajský soud nepřisvědčil, neboť shledal, že žalobcem uváděné údaje v průběhu prvé žádosti o udělení azylu v roce 2004 a údaje, uváděné v současném řízení vedeném na základě žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podané v roce 2008, jsou velmi rozporuplné a rozhodně spolu nekorespondují. Při prvém řízení žalobce označil za důvody žádosti o azyl svoji nedobrou ekonomickou situaci ve Vietnamu a rovněž snahu o legalizaci pobytu. V současné žádosti pak uvádí nedobrý zdravotní stav, kterému neprospívalo klima v zemi původu a snahu o společné soužití s manželkou, s níž uzavřel v r. 2005 v České republice sňatek. Krajský soud ze správního spisu zjistil, že žalobce netrpí žádnou chorobou, pro kterou by byl nucen podstupovat jakoukoliv soustavnou léčbu, neboť prohlásil, že se neléčil ani v zemi původu, neléčí se ani v České republice, bolívá ho hlava a klouby, léky na bolest mu shánějí krajané. Jeho společné soužití s ženou, s níž uzavřel sňatek je podle názoru krajského soudu zcela nepřesvědčivé, neboť stěžovatel o manželce nezná ani základní rodinné údaje a ani po několika letech trvání manželství neví, kde konkrétně pracuje a bydlí. Žalobce neuvedl žádnou skutečnost, kterou by bylo možno podřadit pod ustanovení § 12 zákona o azylu, s vietnamskými úřady neměl žádné problémy, politicky činný nikdy nebyl a o jakékoli formě pronásledování se nikdy nezmínil. Podmínky ustanovení § 12 cit. zákona tak evidentně naplněny nebyly, a žalobce nesplnil ani podmínky § 13 tohoto zákona. K závěru o neexistenci důvodů humanitárního charakteru měl žalovaný podle přesvědčení krajského

soudu dostatečné předpoklady, žalobce nepředložil ani žádné lékařské vyšetření, z kterého by bylo možno usoudit, že trpí závažnějšími zdravotními problémy.

K tvrzení stěžovatele, že by mohl mít problémy v případě návratu do vlasti z toho důvodu, že v České republice podal žádost o azyl, krajský soud uvedl, že takové informace z žádné podkladové zprávy o zemi žalobcova původu vysledovat nelze. Žalobce neměl žádné problémy před opuštěním země původu, své obavy v tomto smyslu nekonkretizoval a ani krajskému soudu není známo, jaké problémy mohl mít na mysli. Podle přesvědčení krajského soudu není stěžovatel ohrožen žádnou vážnou újmou upravenou v § 14a zákona o azylu, podmínky ustanovení § 14b téhož zákona pak nesplňuje.

Krajský soud dále shledal, že jak první, tak i druhá žádost stěžovatele o poskytnutí mezinárodní ochrany byly vedeny jeho snahou vyhnout se případnému správnímu vyhoštění, když stěžovatel ze země původu odešel z ekonomických důvodů, které však nejsou azylově relevantním důvodem. Druhá žádost o azyl byla dle přesvědčení krajského soudu podána stěžovatelem poté, co nedošlo k prodloužení jeho pobytu v České republice z důvodu správního vyhoštění přesto, že se zde oženil. Žalovaný podle krajského soudu zjistil skutečný stav věci velmi pečlivě, snažil se během druhého pohovoru odstranit rozpory, které stěžovatel postupně vypověděl v jím uváděných údajích, to se však nepodařilo. Ze správního spisu krajský soud nezjistil žádnou vadu ani nezákonnost. Závěrem krajský soud poukázal na skutečnost, že s obdobnými situacemi tvrzenými stěžovatelem se Nejvyšší správní soud vypořádal ve svých rozhodnutích, kdy v rozsudku ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 47/2004 - 60 uvedl, že důvod legalizace zdejšího pobytu a snaha o společné soužití s manželkou není azylově relevantní důvod, či že takovým důvodem nemůže být ani nedostatek prostředků k obživě, které si byl žadatel schopen v zemi původu obstarat (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 3/2003 - 54).

Námitky stěžovatele uváděné v kasační stížnosti považuje Nejvyšší správní soud za nepřijatelné, a to jak s ohledem na obsah spisu a s ním spojená skutková zjištění, tak i s ohledem na obsah odůvodnění rozhodnutí žalovaného správního orgánu i krajského soudu, kde se oba tyto orgány s relevantními skutečnostmi vypořádaly.

K námitce stěžovatele na nedostatečná skutková zjištění bez upřesnění konkrétních pochybení správního orgánu, Nejvyšší správní soud uvádí, že jak žalovaný, tak krajský soud se vypořádaly se všemi námitkami stěžovatele. K námitce týkající se údajných nedostatečných skutkových zjištění odkazuje Nejvyšší správní soud rovněž na svou judikaturu, např. na rozsudek ze dne 18. 1. 2006, č. j. 1 Azs 112/2004 – 61, který je dostupný na www.nssoud.cz, kde konstatoval, že *nesdílí názor stěžovatelky, že by si správní orgán pro své rozhodnutí neopatřil úplné a objektivní podklady o stavu lidských práv v zemi původu či provedl nedostatečná zjištění ohledně konkrétní situace stěžovatelky. Nejvyšší správní soud prozkoumal celý správní i soudní spis. Nezjistil, že by k některým námitkám či podkladům stěžovatelem předložených nebylo přihlédnuto. Z odůvodnění napadeného rozsudku je zřejmé, že jsou jasně označeny důkazy, z nichž žalovaný čerpal svá skutková zjištění, skutkový stav byl zde přiléhavě právně posouzen. Stěžovatelka sama neoznačila žádné konkrétní údaje či skutečnosti, které měly být při přezkoumání krajským soudem pominuty. Námitky*

stěžovatelky učiněné v kasační stížnosti zůstávají v rovině obecného nesouhlasu s rozhodnutím žalovaného. Z rozhodnutí žalovaného plyne, že situaci v domovské zemi stěžovatele zjistil a popsal na základě četných zdrojů, mj. zpráv Ministerstva zahraničí USA a zprávy Ministerstva zahraničních věcí České republiky. Za těchto okolností nelze tvrdit, že by žalovaným provedené dokazovaní bylo nedostatečné a skutková podstata, ze které správní orgán vycházel, neměla oporu ve spise, www.nssoud.cz, či rozsudek ze dne 27. 10. 2005, č. j. 1 Azs 174/2004 – 103, www.nssoud.cz ve kterém Nejvyšší správní soud konstatoval, že *nezjistil, že by k některým námitkám či podkladům stěžovatelkou předložených nebylo přihlédnuto*, kde se těmito otázkami podrobně zabýval.

Správní orgán má v řízení o udělení mezinárodní ochrany povinnost zjistit úplně a přesně skutečný věci, tato povinnost je však limitována tvrzeními žadatele o azyl, což Nejvyšší správní soud vyjádřil např. ve svém rozsudku ze dne 26. 2. 2004, č. j. 5 Azs 50/2003 - 47, který je dostupný na www.nssoud.cz, nebo v rozsudku ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003 - 42, který je dostupný na www.nssoud.cz. Ve skutečnosti, že správní orgán využil zprávu o zemi původu, od jejíhož vyhotovení uplynuly v době zahájení řízení o udělení mezinárodní ochrany přibližně dva roky, nelze spatřovat pochybení správního orgánu, neboť i takováto zpráva může nepochybně obsahovat informace relevantní pro řádné zjištění skutkového stavu a správné posouzení věci. V posuzovaném případě žalovaný ostatně čerpal také z aktuálnějších informací o zemi původu ze dne 15. 5. 2008 a 31. 3. 2008 a z informace MZV, č. j. 103424-13/2008-LPTP ze dne 21. 4. 2008. Nejvyšší správní soud má tedy za to, že žalovaný si obstaral dostatek informací o zemi původu stěžovatele, skutkový stav zjistil řádně a nebylo nutné aby si obstarával další informace, jak to požaduje stěžovatel. Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že při zjišťování skutkového stavu žalovaný nepochybil.

Stěžovatel v kasační stížnosti dále namítal, že v důsledku nedostatečného zjištění skutkového stavu a nesprávného posouzení věci došlo ze strany žalovaného minimálně k porušení ustanovení § 14 a § 14a zákona o azylu, přičemž stěžovatel poukazoval na svůj špatný zdravotní stav. K této námitce Nejvyšší správní soud v první řadě uvádí, že žalovaný se vypořádal se stěžovatelem uváděnými důvody vztahujícími se k udělení tzv. doplňkové ochrany ve smyslu § 14a a § 14b zákona o azylu a řádně odůvodnil svůj závěr, že v případě stěžovatele není dán žádný důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení azylu z humanitárního důvodu podle § 14 zákona o azylu. Stejně tak krajský soud se v napadeném rozsudku těmito otázkami zabýval, přesvědčivě se vypořádal se všemi žalobními námitkami stěžovatele a Nejvyšší správní soud se s jeho závěry ztotožňuje. Nejvyšší správní soud dodává, že v prvním řízení o udělení azylu, které probíhalo v roce 2004, stěžovatel žádné zdravotní potíže nezmínil, nepředložil ani žádné potvrzení od lékaře, které by jeho zdravotní potíže dokládalo. Zdravotní potíže stěžovatele tedy patrně nebyly natolik závažné aby představovaly důvod hodný zvláštního zřetele ve smyslu § 14 zákona o azylu.

V souvislosti se svým údajně špatným zdravotním stavem vznesl stěžovatel v kasační stížnosti námitku týkající se porušení závazků vyplývajících z mezinárodních úmluv, jimiž je Česká republika vázána, a to konkrétně čl. 8 Úmluvy. Nejvyšší správní soud konstatuje, že tato námitka je uplatňována poprvé až v kasační stížnosti, třebaže mohla být vznesena již v dřívějším řízení. Ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. in fine brání

tomu, aby stěžovatel v kasační stížnosti uplatňoval jiné právní důvody, než které uplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohl; takové námitky jsou nepřípustné. I kdyby ovšem zákon dovoloval Nejvyššímu správnímu soudu se touto námitkou stěžovatele zabývat, nemohl by jí přisvědčit. Zmíněné ustanovení Úmluvy totiž zavazuje Českou republiku ve vztahu k osobám nacházejícím se pod její jurisdikcí (čl. 1 Úmluvy), tedy především na území České republiky. Česká republika však nemůže tato práva garantovat a být zodpovědná za jejich dodržování také vůči cizincům na území jiných států. Jakákoli případná porušení práv stěžovatele na území Vietnamu je třeba hodnotit z toho pohledu, zda nepředstavují důvody pro udělení mezinárodní ochrany, ať už ve formě některé z forem azylu či doplňkové ochrany. Podstatné je to (Nejvyšší správní soud se v tomto směru ztotožňuje s názorem krajského soudu), že žalovaný měl k závěru o neexistenci důvodů humanitárního charakteru dostatečné předpoklady (stěžovatel nepředložil žádné lékařské vyšetření, z kterého by bylo možno usoudit, že trpí závažnějšími zdravotními problémy). Stěžovatel se nikdy neléčil. Bylo již uvedeno, že v posuzované věci poskytuje ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu dostatečnou odpověď na námitky podané v kasační stížnosti a důvody pro udělení mezinárodní ochrany stěžovateli nejsou dány. Nejvyšší správní soud tak považuje poukaz stěžovatele na čl. 8 Úmluvy za nepřípadný.

K otázce udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, Nejvyšší správní soud připomíná, že obdobnými otázkami se již zabýval v řadě svých rozhodnutí, z nichž lze uvést např. rozsudek ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 – 38, a ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48, které jsou dostupné na www.nssoud.cz. V těchto rozsudcích Nejvyšší správní soud uvedl, že na udělení azylu z humanitárního důvodu podle § 14 zákona o azylu nemá žadatel subjektivní právo. Správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Podle konstantní soudní judikatury se *rozhodování o tom, zda bude udělen azyl podle § 14 zákona o azylu, děje ve volné úvaze správního orgánu*; podle této judikatury *se ani nejedná o „právo", na němž by mohl být někdo zkrácen* – viz např. na rozsudek Vrchního soudu v Praze sp. zn. 6 A 771/2000 či usnesení Ústavního soudu ČR ze dne 11. 11. 2002, sp. zn. IV. ÚS 532/02, který je dostupný na www.nalus.usoud.cz. Dále lze poukázat na rozsudek ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. 4 Azs 343/2004, který je dostupný www.nssoud.cz, či na rozsudek ze dne 22. 9. 2006, sp. zn. 4 Azs 2/2006, dostupný na www.nssoud.cz, ze kterých vyplývá, že *úkolem správního soudu, ač v takzvané plné jurisdikci, je pouhý přezkum zákonnosti, a to s ohledem na meze správního uvážení, resp. jeho zneužití, jeho úkolem však není suplování správního orgánu při správním uvážení, které je vyhrazeno toliko správnímu orgánu. Nejvyšší správní soud tak nemohl přisvědčit námitkám vztahujícím se k udělení tzv. humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu.*

Z výše uvedeného je zřejmé, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny přípustné námitky podávané v kasační stížnosti. Za situace, kdy stěžovatel sám žádné důvody přijatelnosti kasační

stížnosti netvrdil, Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nepřijatelnou, proto ji podle ustanovení § 104a s. ř. s. odmítl.

Stěžovatel rovněž požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. V situaci, kdy byla kasační stížnost odmítnuta, se Nejvyšší správní soud tímto návrhem již nezabýval, nehledě na to, že odkladný účinek nastává podáním kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany (dříve: azylu) přímo ze zákona – § 32 odst. 5 zákona o azylu.

O náhradě nákladů řízení před Nejvyšším správním soudem bylo za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 téhož zákona rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. dubna 2010

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu